

Čislani g. Doropoljski!

Vedno ljubši mi je „Zvonček“, zato dovolite, da ga še v Vašem kotičku malo pohvalim. Tudi moja mlajša bratca Miloš in Bořivoj prav rada poslušata lepe povesti, ki jih čitam v njem. V zadnji številki nam je najbolj ugajala povest „Na tuji zemlji.“ Najljubše pa so meni jugoslovanske pesmi; nekatere znam že na pamet. Selo obiskujem pri Sv. Petru v Gor. Radgoni. Pridem letos v 4. razr., štara sem 9 let. Tukaj sedaj ni več veselo, ker hočejo grabežljivi Nemci ugrabiti našo jugoslovansko Radgono. Jaz pa trdno upam, da bo določena nam in tedaj se zopet oglasim z veseljem.

Poklone!

Zorica Severjeva.

Odgovor:

Ljuba Zorica!

Naj se zgodi po Tvojem trdnem upanju — naj živi naša jugoslovanska Radgona! Sicer je pa tudi v Gornji Radgoni lepo, čeprav ne mislim nanjo z veselimi spomini. (Na gradu sem namreč med vojno delal nekaj mesecev — pokoro!)

Cenjeni gosp. Doropoljski!

Tudi jaz se hočem z Vami seznaniti. Naročnino sem ravno pred nekaj dnevi odposlal. Par let mi je gospod učitelj Lesjak posojal „Zvonček“. Kar zmisli sem se nekega dne in naročil sem si sam „Zvonček“. Z veseljem pričakujem prve številke „Zvončka“. Hodim v Rušah v ljudsko šolo. Najrajši imam Miroslava Staničevega. V šoli se učimo tudi cirilice. Ako mi bo mogoče, pridobim „Zvončku“ več naročnikov. Ne zamerite moji slabi pisavi!

Z odličnim spoštovanjem

Franjo Sornig,

učenec V. razr. II. odd. v Rušah pri Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Franjo!

Glej, taka odločnost mi je všeč: Kar sklenil si, pa si poslal naročnino za „Zvonček“. Sedaj sem le radoveden, koliko naročnikov si mu še pridobil. Povej mi o priliki. To bo tudi vsem drugim Tvojim vrstnikom za zgled.

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Tudi letos se oglašam v Vašem kotičku, kakor skoro vsako leto. Sedaj sem doma na počitnicah, ki se pa že nagibljejo h koncu. V jeseni pojdem že v III. razred drž. realke v Ljubljani. Tudi moj bratec Milko pojde letos v jeseni v realko. Drugi razred sem enako kakor prvi izdelal z odlično. Vesele me vsi predmeti, posebno sedaj, ko se jih učimo v materinskem slovenskem jeziku. Tu v Bohinju ni nič posebno novega, razen da so se jele tudi pri nas zbuati razne narodne organizacije. Posebno marljivo je tukajšnje gasilno društvo, ki prireja vedno igre, kakor: Deseti brat, Revček Andrejček, Trije tički, Brat Sokol i. t. d.

Tudi smo doživeli tu I. umet. koncert v Bohinju, ki sta ga priredila g. Janko Ravnik in H. Zika. Le eno, kar žali zadovoljnost Bohincev in tudi vsega Jugoslovanstva, je to, da se šopiri na naših krajnih, na južnem delu naše doline ležečih gorah, to je na Črni prsti, ki ima jako bogato floro, na Raskovcu, na Šavniku, na Rodici i. t. d., kleti sovražnik našega rodu — oholi Lah. Toda pride čas, ko bodo rešene naše planine, naše gore, ud našega telesa — primorsko slovensko ljudstvo — in takrat bo zopet praznovala zmago pravica nad krivico!

Ne zamerite moji slabi pisavi.

Srčno Vas pozdravlja vdani

Stanko Mencinger,

dijak iz Boh. Bistrice III. razr. realke v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Stanko!

Tvojemu pismu nimam ničesar dostaviti, nego da izražam tudi jaz trdno upanje, da se bomo popolnoma osvobodili sovražnika in se združili z vsemi svojimi brati v skupni domovini! Treba nam je vztrajnosti, dela in sloge!

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Sedaj Vam pišem prvič, ker šele letos dobivam „Zvonček“. Hodim v IV. razred ljudske šole v Krškem. Jako rada se učim. Imamo dobrega g. učitelja. Stara sem 10 let. Jako mi ugaia Vaš list. Rada berem in rešujem zastavice.

Prosim, priobčite tudi moje pisemce v svojem koticu!

Z odličnim spoštovanjem Vas pozdravlja

Marija Levičarjeva,
učenka v Krškem.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Vesel sem Tvojega poročila, ki mi pravi, da Ti „Zvonček“ jako ugaja. Saj pa tudi naš list žrtvuje vse, kolikor ima in more, da bi bil vedno lepši in da bi bilo veselje njegovih naročnikov vedno večje.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Oprostite, prosim, da pišem kar s svinčnikom. Sedim na vrtu in grejem se v toplem solncu. Namen mojega pisanja je, da Vam pošljem priloženo sličico, ki jo — prosim — priobčite v koticu!

Aja tutulucka,
moja mala mucka,
zaspana ona bila je,
pa v posteljo skočila je.

Srčno Vas pozdravlja

Anica Čertančeva,
učenka v Ljubljani.

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Ker sem videl pri sestrici Anici, da Vam piše, storim tudi jaz to, čeprav ne znam še dobro pisati. Anica me je naučila nekatere črke in še ne hodim v šolo, a jeseni pojdem tudi jaz.

Pozdravlja Vas Vaš

Janez.

Odgovor:

Ljuba Anica in Janez!

Priobčujem vajini pisemci skupaj, ker sta mi ju skupaj napisala. Aničine nari-

sane mucike, ki leži v košarici in se poželjivo ozira na steklenico mleka, ne morem porabiti, ker je vendarle prepovršno izdelana. — Posebno sem se razveselil Janezovega pisanja. Mož še ne hodi v šolo, pa že zna pisati. In riše tudi! Koncem pisemca je vpadobil debeloglavega možička z velikimi zobmi. Kar ustrašil sem se ga! Kaj bi bilo z menoj, ako bi me — ham?!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Dosedaj Vam nisem še nič pisal. Hodim v četrti razred. Ko sem 3. razred izdelal, sem se vpisal k naraščaju telovadnega društva „Sokol“. Nato sem naročil „Zvonček“. Jako rad ga prebiram. V zadnjem zvezku „Zvončka“ sem bral zame zanimivo povest „Gora, ki se kolje.“ Drugič kaj več!

Lepo Vas pozdravlja Vaš

Bogomil Kavčič,
učenec 4. razr. v Kranju.

Odgovor:

Ljubi Bogomil!

Telovadba je važno vzgojno sredstvo. Ne vpliva samo na razvoj naših telesnih sil, ampak nam zbuja in utrja tudi pogum, vztrajnost, odločnost, značaj! In teh lepih lastnosti je treba Jugoslovanom.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Začetkom preteklega leta sem si naročil „Zvonček“. Ker je pa moj oče premeščen z Brda k višjemu deželnemu sodišču v Ljubljano, bivam sedaj v Rožni dolini št. 139 in prosim, da se mi „Zvonček“ pošilja na tukaj navedeni naslov. Star sem 9 let in obiskujem IV. razred ljudske šole. Srečnega se čutim, da bo sedaj mojim staršem mogoče v Ljubljani skrbeti za nadaljnjo mojo šolsko izobrazbo. Gospod učitelj nam je povedal v šoli, da namerava regent prestolonaslednik Aleksander posetiti v kratkem Ljubljano.

Pri tej priliki bo tudi naš šolski mladini sreča dana, da pozdravimo prvega slovanskega vladarja naše mlade Jugoslavije.

Prosim, da bi položili to pisemce v svoj kotic.

Srčno Vas pozdravlja

Niko Terstenjak,
Rožna dolina pri Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Niko!

Rožna dolina pri Ljubljani, kjer sedaj stanuješ, je pač prelep kosček slovenske zemlje. Posebno sedaj v pomladnem času je tamkaj prelepo, ko se daleč naokrog spleta velik venec zelenja in cvetja. Blagor Ti — lepa je Tvoja mladost! — Mogoče, da nas letos res obišče regent Aleksander. Tega prvega sinu našega naroda bomo vsi z radostjo pozdravili v svobodni svoji domovini!

*

Miklavžev večer.

Vsako leto se približa vesel praznik za otroke. Veselé se tega dneva tudi odrasli ljudje. Otroci so nekaj dni pred tem praznikom jako pridni in poslušni. Ko se približa zaželeni večer, začno otroci z družino prihajati v dotični prostor, kjer se jim bo Miklavž prikazal. Po nestrpnem pričakovanju se vzdigne zagrinjalo. Sv. Miklavž pohvali pridne in pokara hudobne otroke. Nato prične deliti darila. Sv. Miklavž je dajal darila otrokom in drugim ljudem. Med drugimi je prišel tudi gospod Lavrič. Miklavž ga vpraša: „Kdaj se pri črni maši poje Gloria?“ Nato mu gospod Lavrič odgovori: „Kadar se gospod zmoti.“ Končno smo šli vsi veselega srca domov. Na poti so nas strašili še parklji.

Ivan Petelin,
učenec meščanske šole v Ribnici.

*

Miklavževo.

Vsako leto praznujemo veseli praznik sv. Nikolaja. Otroci se veselijo tega praznika. Nekaj dni pred sv. Miklavžem so otroci pridni, ker se boje škrtljev. Ko pride Miklavžev večer, so otroci zbrani okolo mize in pričakujejo, kaj bo. Kar zasllišmo ropotanje, in vrata se odpro. V sobo stopita najprej dva angelčka z zlatimi perutni. Za njima gre Miklavž. Siva brada mu pada po prsih. Nekateri se ga boje. Miklavž vpraša te in one molitvice. Otroci dobro odgovarjajo. Miklavž jih obdaruje z jabolki, orehi in bonbončki. Miklavž pokliče črne parklje. Oni se valijo po sobi, otroci se jih boje in jokajo. Jaz sem se šel skrit, parklji so me iskali. Šli so naprej k sosedovim. Tam niso hoteli otroci moliti. Miklavž pokliče parklje. Ti so se začeli valiti, otroci so se bali in so začeli moliti. Eden ni hotel moliti, pa so ga deli v koš in so ga nosili od hiše do hiše.

Koncem tega veselja smo šli domov. Tako je minilo vse veselje sv. Miklavža.

Franc Cvar,
učenec meščanske šole v Ribnici.

*

Svetovna vojna — naše vstajenje.

Dan 28. junija 1914. l. — letnica, ki jo bodo vsi dobro pomnili. Umorjena sta bila ta dan v Sarajevu avstrijski prestonslednik Ferdinand in njegova soproga. Ko se je raznesla ta vest, so vsi čutili, da bo vojna. In res! — Ni dolgo trajalo, Avstrija je Srbiji napovedala vojno. Rusi so se zavzeli za Srbe, proti njim je pa šla Nemčija. Ko so to videli Francozi, so tudi oni napovedali Nemcem vojno. Hudi dnevi so prišli nad Evropo. Italija je 1915. l. maja meseca šla tudi proti Avstriji. Nastalo je klanje, ubijanje, kakršnega svet ne pomni.

Nemce je spremljala sreča. Zmagovali so, prišli so skoraj do pariških zidov. Tedaj so Francozi klicali na pomoč Angleže in Američane. Kri je tekla v potokih. Ljudje so morali puščati domove. Bilo je grozno. — V Rusiji so l. 1917. odstavili carja, nastala je revolucija. Nemci so se morali slednjč vendar ukloniti. L. 1918. so jih Francozi s pomočjo Angležev in Američanov popolnoma premagali.

Ko so bili boji na višku, je Ivan Evangelist Krek zahteval svobodo za Jugoslovane. A na Dunaju niso hoteli o tem ničesar vedeti. Ko so naši vojaki videli, da ni drugače, so se uprli, niso hoteli več v boj. In tako je začela Avstrija razpadati. Svobodni so hoteli biti Jugoslovani in svobodo so tudi dobili, akoravno so morali žrtvovati toliko življenj. Vzdihuje sicer še mnogo naših bratov tam na Primorskem in kličejo na pomoč. A upajmo, da tudi njim kmalu zasiže solnce svobode. Hvalo moramo vedeti vsem onim, ki so k temu pripomogli, hvalo posebno onim, ki so žrtvovali življenje za naše osvobojenje in ujedinenje.

Marija Petelenova,
učenka meščanske šole v Ribnici.

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Moja učiteljica gospodična Umbergerjeva mi je svetovala, naj ta svoj mali spis napišem in pošljem. Prosim, če bi imeli še kakšen kotichek v „Zvončku“ za ta spis.

Jesenska slika.

Prav prijetno je gledati polje poleti. Vidimo rumeno žito, modri lan, rdečo deteljo in zeleno travo. Jeseni pa, ko žito

požanjejo. Ihan poruvajo, deteljo in travo pokosijo, je pusto pogledati po polju, ker je vse prazno in golo. Ko sem nekega jesenskega jutra pasla, sem videla, kako so orali, vlačili in sejali. Na uboge, osamele cvetice, ki so cvetele po kraju travnika, je sijalo solnce, a ne več tako toplo kakor poleti. Nad poljem je škrlanček pel zadnji pozdrav. Zgoraj na hribčku so se pasle ovce, kože in krave. Tam pa tam se je zaslišala kosa, ki jo je brusil kosec, ki je kosil travo ali deteljo. Od bližnje skale je odmeval glas kmeta, ki je gonil vole. Nad hribčkom pa se je dvigal dim od ognja, katerega so zakurili pastirji, ki so pekli koruzo.

S spoštovanjem vdana

Micika Restarjeva,
učenka 5. razreda v Hrastniku.

Odgovor:

Ljuba Micika!

Tvoja „Jesenska slika“ nam priča, da dobro opazuješ naravo in življenje v njej. Oči imamo, da gledamo. Ne glejmo pa tjavendan — ampak opazujmo in se ob tem učimo! Narava je kakor velikanska knjiga. Ali umeješ to primero?

*

Blagi g. Doropoljski!

Sedaj te kraljuje po širnem svetu cvetoča Vesna! Gozdnič je zelen! Zatorej imamo mi otroci mnogo veselja. Posebno cvetoči travnik nam nudi veliko zabave! Naše ljube ptičice so prišle nazaj k nam. Kukačica, ki jo tudi vleče posebni nagon, je priveslala nazaj v domovino! Kos, ki preži pri nas, je že davi začel prebirati svoje srebrnočiste strune. Posebno o mraku začne žvižgati, krasno — prekrasno. Sadno drevje je v cvetju, ki ga obirajo pridne čebelice. Belobojni napovedniki nove Vesne so že odcveteli, pač pa se lepo razvijajo lepo dišeče vijolice.

Ne morem Vam popisati sedanje krasote narode. Vse zeleni in vse cvete! Najbolj se veselim slovesnega dne in to je Velika noč, ker je Jezus z lastno močjo vstal iz groba. Komaj tudi pričakujem rdečih pirhov! Tudi Vam bi rada podarila nekoliko pisanic, toda žalibog ste predaledč od mojega rojstnega kraja. Tukaj Vam tudi pošiljam spisno vajo. Ako Vam je pogodu, prosim, da bi jo objavili v „Zvončku“!

Velika noč — veliki dan.

Zbudila sem se na postelji. V sobi je bila tema, le skozi okno se je prikradla prva zarja in malo razsvetljevala sobo. V nasprotnem kotu je stala miza, na kateri

je stal jerbas z belim prtom pokrit. Velika noč — in tam na mizi je velikonočni „blagoslov“. Vesela vstanem iz postelje ter grem v kuhinjo k mami, ki je pripravljala zajtrk. Nato mi mati poda lepo rumeno pisanko, ki sem si je že dolgo želela. Kmalu pride dan! Zjutraj je mati rano vstala in tudi mi otroci. Starši so šli k vstajenju, mi pa smo bili doma. Po maši je oče razdelil „blagoslov“. Kmalu so zadoneli kakor zjutraj mogočni strelji z grička, ki so oznanjali Veliko noč — veliki dan veselja. Potem smo šli mi otroci vun v svobodno narado. Tako preide dan, poln veselja. Napočil je Veliki ponedeljek! Šla sem k sv. maši! Orgle so slovesno zabučale in slišala se je vesela pesem: „Zveličar gre iz groba... Aleluja, aleluja!“ Vsi smo se radovali, in veselja je bilo obilo! Naša radost ni bila samo zunaj hrupna, tudi naša duša je pevala, vriskala: Velika noč — veliki dan!

Mnogo pozdravov od

Mire Sovinčeve,
Sv. Urban pri Pristavi.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Danes naj se pa oglasi še Vaš domžalski prijatelj v „Zvončku“. Obiskujem tretji razred štirirazredne ljudske šole v Domžalah. Jako rad berem „Zvonček“. V šoli se učimo mnogo lepega o naših junških bratih Srbih in o našem dobrem kralju Petru. Na predvečer Vidovega dne smo imeli velik kres, ob katerem smo peli naše slovenske pesmi. Tudi godba je igrala. Moja součenka Jiřa Matkova je zložila to-le pesem:

Hajd Slovenci, Srbi vi,
bodimo prijatelji!
Ker Slovenke me smo vse,
Srbe bomo častile.

Živio, kraj Peter ti,
tebe vse se veseli!
Jugoslavski kralj si ti,
nas Slovence rešil si.

Kadar bom velik, hočem biti tudi tak junak, kakor so brati Srbi.

Srčno Vas pozdravlja vdani

Slavko Huth.

Odgovor:

Ljubi Slavko!

Upam, da bo Tvoja součenka zadovoljna, ko ji pokažeš domoljubno pesem natisnjeno v koticu. Ti pa le glaj, da kmalu dorasteš v velikega in ponosnega junaka!